

JIŘÍ ZVOLSKÝ

TIAHUANACO

autor:

Jiří Zvolský

25. 11. 1961, Ostrava. Karviná

povolání:

grafik

Román Tiahuanaco - The First Place je mojí prvotinou. Jako svůj první románový projekt jsem ho velmi dlouho konstruoval a mnohokrát reeditoval a opravoval. Mým cílem bylo potěšit ty čtenáře, kteří mají rádi spádovou, ale zároveň napínavou a dobrodružnou sci-fi, která se drží spíše reality a nehýří nepozemskou technikou, vynálezy a mimozemšťany.

Myslím si, že záhad a nevysvětlených úkazů, věcí i faktů je v našem reálném světě tolik, že jde jen o to, přidat k nim vlastní nápad a tak je vysvětlit. Vlastně jen - doplnit chybějící příběh.

Moje knížka je právě takovým pokusem a já doufám, že si mé vyprávění užijete alespoň tak dobře jako já, když jsem ho psal.

žánr:

sci-fi, dobrodružný

***Tento příběh je pravdivý.
Neboť přesně tak, jak jej budete číst, se i odehrál...
...v mé hlavě.***

Děkuji:

...své drahé ženě za trpělivost, se kterou snášela nespočetněkrát pohled na moje shrbená záda u počítače, na kterém jsem psal a mnoho dní, kdy jsem jí kladl přihlouplé otázky na téma: psychologie, psychiatrie, geologie, technologie povrchových úprav kovů, technika radarů, povaha ženy, manželské rozepře a jiná uskálí, zálety a jak do toho, vojenské směrnice, pěstování plazů, "Jak přežít v džungli?", ekonomika podniku, sdružení podnikatelů, majetkové a obchodní právo, Shakespeárovo dílo, seismologie, předpověď počasí, co bude k večeri, nemáme ještě nějaké víno?, to už je tolik hodin?, ty se zlobíš? A tak podobně a podobně...

...mým rodičům, kteří se schovívavou trpělivostí mé dílo přečetli a pasáže na téma: psychologie, psychiatrie, geologie, technologie povrchových úprav kovů, technika radarů, povaha ženy, manželské rozepře a uskálí, zálety a jak do toho, vojenské směrnice, pěstování plazů, "Jak přežít v džungli?", ekonomika podniku, sdružení podnikatelů, majetkové a obchodní právo, Shakespeárovo dílo, seismologie, předpověď počasí, uvedli do reálných kolejí.

Napsáno v průběhu let 1998 - 1999

Tuto knížku věnuji své milované ženě a rodičům, jako dík za to, že jsou.

Jiří Zvolský

1 PROLOG

Vilová čtvrť Crossroad je jednou z nedávno postavených vilových čtvrtí na okraji New Yorku. Její celkové vzezření už samo o sobě napovídá, že se jedná o čtvrť postavenou pro majetnější občany, státní, vysoce postavené zaměstnance a další prominenty. Vilky, jejichž pozemky jsou ohraničeny živými ploty, pečlivě pěstěnými, jsou od sebe odděleny úzkými, úhlednými, bíle šterkovanými chodníčky, které pravidelně udržuje v čistotě městská služba. Množství mladých vysazených stromků dotváří poklidnou atmosféru, která zde panuje. Jedinou rušnější ulicí je 55 avenue, která se tu kříží s hlavní příjezdovou ulicí vedoucí od centra.

Je to místo, na kterém se uchytilo pár malých obchůdků, jakési miniaturní obchodní centrum. Pravou oázou poklidu, symbolizující náladu čtvrti, je malá kavárna, která je, jak ve chvílích nedělních procházek, tak při náhlém dešti, útočištěm pomalu se procházejících místních obyvatel nebo i místem pro sjednanou schůzku.

Bylo přibližně půl páté odpoledne, když kavárnu minul černý mercedes. Jel nezvykle rychle a sotva opustil prostor křižovatky vjel do protisměru. Řidič, jak se zdálo, vůbec nezareagoval na

směr jízdy, protože nezvolnil rychlost a vůz se dál nezadržitelně blížil k okraji vozovky. Sjel na chodník a v plné rychlosti narazil do mohutného starého dubu, který tu zůstal z dob, kdy tu byly jen rozlehlé louky a lesy. Náraz byl tak silný, že hosté asi třicet metrů vzdálené kavárny pocítili, jak se na stolech zatřásly skleničky. Několik lidí se rychle rozběhlo k oknům. Spatřili zmíněný, nyní silně zdeformovaný černý vůz, celou přední částí vražený do mohutného dubu.

Cestou k místu srážky automobil zřejmě ještě stačil urazit koncový uzavírací ventil hydrantu, takže ulici teď skrápěl vysoký gejzír vody, což dodávalo celému výjevu poněkud filmový nádech. K autu, či spíše už jen vraku, se rychle sbíhalo několik lidí. První k němu dorazil postarší muž a spěšně na-hlédl do trosek bočním okénkem.

“Sanitku!” zvolal a snažil se otevřít zdeformované dveře na straně řidiče. Druhý muž, který přiběhl téměř zároveň, se mu snažil pomoci.

“Může to vybuchnout!” vykřikla postarší žena z hloučku, který se kolem auta již začal vytvářet. Z prasklého chladiče, pod zdemolovanou přední kapotou, se valila pára a horká voda vytékala na chodník. Poměrně v krátké chvíli se ulicí rozlehla siréna a policejní vůz i sanitka, telefonicky přivolané pravděpodobně někým z okolních domů, zastavily u nehody.

“Ustupte, prosím!” Doktor v bílém plášti a seržant místní policie se protahovali uličkou lidí.

“Prosím, pusťte mě, uvolněte mi cestu!” dožadoval se šedovlasý doktor.

Společnými silami seržant s dvěma muži konečně uvolnili dveře u řidiče, kterým, jak se ukázalo, byl asi tak sedmdesátiletý muž. Byl opřený hlavou o opěradlo sedačky. Obličej měl téměř celý zalitý krví, vytékající z tmavé rány nad obočím. Temné, přísné oči muže upíraly strnulý pohled kamsi do prázdna. Nejděsivější však byl výraz, který mrtvému zůstal ve tváři. Výraz hrůzy.

Celý vnitřek auta byl poset tisíci úlomky střepů z předního skla, které se mohutným nárazem roztříštilo. Tmavě šedivý oblek elegantního střihu, který měl řidič na sobě, se pokrýval zvětšujícími se šarlatovými skvrnami. Na rukou, nyní bezvládně visících, měl navlečeny černé kožené rukavice. Nohy byly pravděpodobně rozdrceny motorem, který teď zcela zaplňoval zdeformovaný prostor pod volantem. Doktor, který se po odstranění dveří konečně mohl dostat k řidiči, se sklonil. Jeho ruka nahmatala krční tepnu řidiče. Lékař na chvíli strnul a pak pomalu vzhlédl k policistovi, stojícímu těsně za ním. Po chvíli zakroutil hlavou.

“Je mi líto, pro něj už nemůžu nic udělat,” řekl polohlasně. Policista mu krátce kývl hlavou na srozuměnou a otočil se k lidem.

“Rozejděte se, prosím!” zvolal. “Tomu muži již nelze pomoci.” Pak přešel k zadní části vozu a vyndal zápisník, aby si zapsal číslo a značku vozu. Doktor, který ukončil ohledání, se k němu po chvíli vrátil.

“Zřejmě mě tu už nebudete potřebovat, seržante. Příčinu smrti vám teď nepovím, může jí být úder do hlavy, ale možná, že ten muž mohl zemřít i na mrtvici ještě před nárazem. Při jeho věku by to bylo docela možné. Jinak si nedovedu vysvětlit, jak se dostal sem, do protisměru. Jak povídám, víc vám teď neřeknu, až po pitvě, budete-li ji potřebovat. Sbohem, seržante.”

“Díky, doktore. Pošleme sem vyprošťovací vůz a pohřebáky.” Doktor a asistent prošli hloučkem zvědavců, stále stojících okolo místa neštěstí, a nasedli do sanitky. Motor hladce naskočil a seržant už jen koutkem oka zahlédl, jak doktor gestem ruky vytyčuje směr, kterým se sanitka ve chvíli rozjela.

Když se policista obrátil pohledem zpět, musel uznat, že doktor měl nejspíš pravdu. Pohlédl na vůz, pak ve směru odkud přijel a pak na vozovku, na které nebyla žádná známka svědčící o brzdění vozidla před srážkou se stromem. Bylo z toho v podstatě jasné, že řidič zřejmě neučinil vůbec nic, aby osudné srážce zabránil.

Seržant přešel zpět k mrtvému řidiči a opatrně mu sáhl do náprsní kapsy saka. Vytáhl odtamtud malou koženou tašku a rozevřel ji. Mezi četnými lístky, popsanými nějakými poznámkami, našel jen kreditní kartu newyorské banky a pas. Víc nic. Žádný jiný doklad už nenašel. Fotografie v pase, jak se zdálo, odpovídala mrtvému muži i když se to dalo podle zakrváceného obličejce poznat jen s jistými obtížemi.

Seržant prolistoval zběžně i další stránky pasu a pak si přečetl jméno. Pas byl vystaven na jméno Arthur Frederick Dansten a muž byl podle údajů státním zaměstnancem v činné službě. Policistu pomalu ale jistě zaplavil zvláštní pocit neklidu. Tohle zřejmě nebyla tak docela běžná nehoda, jakých viděl už desítky.

2 IKARUS

1

New York. New York, stejně jako kterékoliv jiné velkoměsto, se stává v období vrcholného léta pekelnou výhní. Horký tetelící se vzduch, nasycený výfukovými plyny, různými párami a pachy, vzlínajícími z otevřených oken restaurací, hospod, barů a stánků s hotdogy a hamburgry, jen pomalu stoupá, aby nahoře, těsně nad nejvyššími patry mrakodrapů, vytvořil jakýsi našedivělý klobouk, pod nímž se bude v nejbližších hodinách a dnech dál dusit dav lidí, neustále proudících ulicemi.

Je jedno, jestli je den nebo noc. Tisíce lidí se bez ustání tlačí po přechodech, chodnicích. Co chvíli se někdo vplete mezi ne-konečné kolony aut, nebo přebíhá s jedné strany vozovky na druhou. Lidé mizí v obchodech, zase vyběhají a spěchají k dalším a pořád znovu a znovu, jen aby se po chvíli, obtěžkáni balíky a taškami s nákupy, zastavili před dalším obchodem.

Nad tímhle zmatkem pak neustále zní unisono zvuků všeho toho popobíhání, klopýtání, zakopávání, narážení, a strkání, pokřikování, volání a kašlání. Změň útržků rozhovorů se mísí s trou-

bením aut, sirénami a houkáním a věčným bručením motorů. Je podivuhodné, že skoro každý, koho se v tomto, ale nejen v tomto, velkoměstě zeptáte, zdali by raději dal přednost životu někde na ranči v blízkosti hor, pěstování zeleniny a kdoví čeho jiného, nebo obyčejnému pasení krav, vám řekne s všeobjímajícím úsměvem, nejspíše vyjadřujícím pomyslný stav blaženosti, který by u nich okamžitě nastal, že „samozřejmě“. V takovou chvíli byste určitě měl pocit, že jste pěkný hlupák, když se jich na to ptáte. Jenže faktem je, že v New Yorku lidí přibývá a přibývá. New York je zkrátka neustále se rozrůstajícím mraveništem a asi tomu už jinak nebude. Snad je to i tím, že se tu ročně uzavře většina všech důležitých obchodů z celých Spojených států.

Zdá se, že právě tady se vždycky realizovaly ty nejsmělejší obchodní transakce, tady se rozhodovalo o dotacích a podporách. Tady sídlila největší burza. Tady bylo zřejmě to místo, kam musel každý přijít, aby se konečně mohl realizovat, něčeho dosáhnout, něco prosadit. Většina Američanů tomu asi věřila. Na základě čeho tato víra, zakořeněná v neustálém proudu generací, přežívala, asi nikdo nevěděl. A ani zkušenosti statisíců těch, kteří sem přišli a brzy ztratili i to málo co měli, nikdy neodvrátily neustále rostoucí tok nových a nových prisídlenců.

Steven Aldridge nebyl klasickým příkladem prisídlence. Pocházel z Arizony, z malého městečka Laudson, skrytého v klínu zalesněných kopců a obklopeného loukami a pastvinami, porostlými jetelem a šalvějí. Jeho rodný dům stál na samém kraji městečka a malý Aldridge trávil většinu času za městem v borovicových a piniových lesích, na rozdíl od většiny místních kluků, toužících po vymoženostech a marnivostech velkoměsta. Miloval lesy a louky, kopce a azurové nebe, prosvítající skrz větve vysokých borovic, noci pod širákem, při kterých dlouhé hodiny ležel s rukama za hlavou a pozoroval hvězdy. A snad už tehdy si poprvé položil otázku, kterou si položil snad každý z nás, kdo v noci

zbloudil pohledem na noční oblohu posetou hvězdami: “Je tam někde někdo?”

Odpověď na tuhle otázku začal Steven hledat velice záhy. Hvězdy ho fascinovaly stále intenzivněji a on se s přibývajícím věkem snažil o nich dozvědět co nejvíce. Po studiích na střední škole vyměnil amatérský dalekohled za vysokoškolskou studovnu a pravidelné návštěvy v observatořích, trvající většinou až do ranních hodin. Po absolvování vysoké školy vstoupil Aldridge do jednoho z vědeckých oddělení NASA. Toto oddělení podléhalo armádě. V té době to totiž byla armáda, kdo se nejintenzivněji zabýval problematikou mimozemských civilizací. Svou pílí a neúnavností se Aldridge stal velmi brzy jednou z předních kapacit ve svém oboru, takže se dalo říci, že udělal kariéru. Dosáhl hodnosti majora a ve věku třiceti let již vedl vlastní vědecký tým. Bylo jen málo lidí, kteří se mohli pochlubit takovými výsledky jako měl on.

Steven nebyl z těch, kteří dokážou určitý úsek přesprintovat a tak rychle dosáhnout výsledků. Spíše se podobal maratonci. Jeho tempo bylo stejnoměrné, pozvolné i když nikoliv pomalé, ale hlavně neutuchající a neslábnuocí. Podobal se řece. Razil si cestu s neústupnou a neutuchající houževnatostí a systematickostí. Dokázal pracovat měsíce takřka beze spánku a přitom být plný života a energie. Dokázal jít za problémy stejně vytrvale jako pstruh, který zdolává přeje, spěchaje někam daleko proti proudu, na místa tření. Steven Aldridge byl zkrátka velice úspěšný muž, kterému mohl leckdo závidět. Nebylo problému, kterého by se zalekl, nebylo překážky, kterou by nebyl ochoten překonat. Někde však byla přesto chybička, - v manželství.

Steven se už třetí měsíc učil ve své posteli probouzet sám. Loreen mu chyběla. Odešla, protože jak mu vysvětlila, když do přečpaného kufru směštnávala poslední zbytky prádla roztroušeného po ložnici, ve které sehráli poslední výstup svého manželství, byl na světě sám už dávno předtím, než ji potkal.

“Ty s nikým nežiješ, Stevene, říkala, v ruce svírajíc horní část

jeho pyžama, jsi jako loutkář, jen si mě půjčuješ na role, které právě probíráš. Copak to necítíš?" Loreen vtlačila pyžamo do kufru a Aldridge jen marně natáhl ruku. "Jako teď, vnímáš, co ti říkám? Ani teď nevnímáš! Zase tě zajímá něco jiného!" Vyběhla s kufrům do předsíně a tam prudce otevřela dveře ven. "Už nemůžu!"

Steven se zmohl jen na polohlasné: "Moje pyžamo!" Jeho naděje definitivně pohasly, když se ještě na krátko vchodové dveře otevřely, škvírou vlétla do předsíně horní polovina jeho pyžama a dveře se zase zavřely. Tím, jak se zdálo, skončilo Adridgeovo manželství. Ano, manželství se mu tak docela nevydařilo, i když to byla veliká láska, jak vždycky tvrdil.

2.

I v sedm hodin v podvečer Stevenův byt pohlcovalo úmorné vedro. Ventilace už jen odevzdaně a udýchaně pobrukovala. Potem zalitý Steven seděl nahý na anatomické židli, kterou si nastěhoval do koupelny do sprchového koutu a nechal na sebe téci studenou vodu, která na jeho kůži vytvářela malinkaté potůčky a zanechávala za sebou mokré cestičky. Konečně měl pocit, že je vedro trochu snesitelnější.

Poslední dobou se nějak necítil ve své kůži a měl pocit, že je to tím, že práce stojí na mrtvém bodě a podivný pocit kdesi uvnitř jeho těla je z toho, jak se snaží přesvědčit sám sebe o tom, že se přeci jen prokousává k nějakým dlouho očekávaným výsledkům.

Opakovaně se v poslední době ve vzpomínkách vracel na začátek února tohoto roku, kdy si ho pozval hlavní šéf jejich oddělení, Malcolm Ducch do své kanceláře a oznámil mu, že jeho tým hodlá přeřadit na jiný úkol. Steven takovou situaci nezažil od svého příchodu do NASA. Nebylo zvykem, aby jakýkoliv tým byl přeřazován na jiný úkol, aniž by alespoň vzdáleně dosáhl minimálních výsledků.

Od samého počátku to v něm vzbuzovalo nepříjemný pocit.

Ducch sídlil v odlehlejší části celého komplexu vědeckého střediska a Steven musel projít více než jeho polovinou, nežli mohl zaklepat na dveře jeho kanceláře. Zevnitř se ozval bručivý Malcolmův pokyn, aby vstoupil. Steven otevřel dveře a vešel.

Ducchova kancelář byla prostorná, avšak nikoliv veliká místnost. Stevena na ní vždy nejvíce uchvacoval pořádek, který v ní panoval a vždycky si vzpomněl na svůj byt, zavalený chaoticky se povalujícími věcmi. Po odchodu Loreen nazýval Steven v duchu svůj byt Babylónem svršků a stejně jako Babylon i jeho byt se neodvratně řítit k momentu zkázy.

Dřevěný, tmavý nábytek šéfovy kanceláře se vždycky lesknul, jakoby na něj nikdy nesedal prach, koberec s vysokým vlasem nejenže nebyl viditelně špinavý, ale dokonce nebyl ani nikterak zvlášť prošlapaný, i když bylo jasné, že se jedná o kousek, starý jistě přes dvacet let. V rozložitých, polštářovaných křeslech tentokráte Stevena neočekával jen Ducch, ale ještě jeden muž. Seděl k Stevenovi zády, takže z něj zpočátku uviděl jen prošedivělou řídnoucí kšticí, límeček obepínající mírně obtloustlý krk a ramena s výložkami plukovníka.

Když mu ho Ducch představoval, ukázalo se, že muž není zdaleka tak tlustý, jak Steven očekával, ani tak starý, jak to podle šedin vypadalo. Měl sice náznak druhé brady, ale spíš než nadbytečná kila to způsobovala nažehlená, perfektně čistá uniforma, pečlivě zapnutá i pod kravatou, což nebývalo u důstojníků, pohybujících se ve výzkumném středisku, obvyklé. Muži bylo kolem padesátky.

“Plukovníku, představuji vám Stevena Aldridge, Stevene, představuji vám plukovníka Baileyho”.

Podali si ruce. Plukovník měl důvěryhodný, pevný stisk. Když se mu při něm Steven zahleděl do malých, hluboko posazených očí, nabyl okamžitě dojmu, že je to muž silné vůle a dostatečně vybavený energií tuto vůli prosazovat. Přesto plukovník nepůso-

bil dojemem člověka neústupného nebo nepřístupného diskusi. V jeho tváři se dokonce zračilo i něco dobráckého.

“Rád vás poznávám, pane Aldridgi,” pronesl klidným, ale pevným hlasem plukovník a mírně se usmál.

“Možná jste již o mně a mé práci slyšel. Ostatně pro mě vaše práce také není zdaleka neznámým pojmem. Dokonce se musím přiznat, že jsou to právě výsledky vaší práce, co mě přivedlo za vámi.”

“Díky, plukovníku. Vaši práci jsem opravdu studoval s velkým zájmem a musím říci, že mi byla velkým přínosem.”

Plukovník Bailey skutečně nebyl jen tak někým. Dalo by se říci, že byl jakousi šedou eminencí “Sekce výzkumu mimozemských civilizací”. Měl za sebou autorství několika odborných knih, které Steven občas vídal na stolech svých kolegů, a bylo všeobecně známo, že již dříve, v době, kdy Bailey vyučoval na vysoké škole, na jeho přednáškách bylo vždy doslova nabito. Pro NASA pracoval Bialej již přes dvacet let a mohl směle říci, že u většiny významných projektů byl právě on tím, kdo je řídil.

Když se usadili v křeslech, Bailey položil na stůl objemný fascikl v temně modrých deskách.

“Půjdu rovnou k věci, jak už je mým zvykem,” pronesl a položil ruku na fascikl na stole a krátce se na něj zahleděl.

“Toto je zpráva o projektu, nazvaném “Ikarus” s kódovým označením I 757. Možná, že jste o něm již slyšel. Jsou to v podstatě výsledky pozorování a výzkumů, které provedla NASA v období 1978 až 1995 na observatoři Tarkus. Toto,” plukovník mírně poklepal rukou na temně modré desky, “je samozřejmě jen stručná, souhrnná zpráva, kterou jsem nechal vyhotovit speciálně pro vás. Jejím jediným smyslem je, uvést vás co nejrychleji do problematiky projektu Ikarus a seznámit vás co možná stručně s problémem, který se skrývá za zmíněným projektem a který bychom se v budoucnu měli, jak doufám, společně pokusit vyřešit.”

“Promiňte ale, jestli tomu rozumím a je-li projekt Ikarus to, co

myslím, jedná se v podstatě o revizi uzavřeného projektu. Nebo byl snad projekt znovu oživen?” Aldridge tuto otázku zřejmě pronesl příliš afektovaně, neboť plukovník jej ihned zarazil pokynem ruky:

“Projekt nebyl oživen, to je pravda, nebojte se ale, že bych z vás chtěl udělat pouhého kontrolora, pane Aldridgi. Takovou práci bych si rozhodně nedovolil zaneprazdňovat tak špičkový tým, jakým je ten váš. Je jasné, že jistou analýzu samozřejmě budete nucen provést. To, co však především chci, je, abyste s pomocí tohoto fasciklu a všeho co k němu patří správně a co nejdůkladněji pronikl do podstaty a smyslu projektu nového, který je pokračováním, či spíše nástupcem projektu Ikarus.” Bailey se na Stevena usmál.

“Chápu, jak se asi cítíte, chápu i váš momentální a opodstatněný náhled na věc. Jako váš kolega velice dobře rozumím vaši rozmrzelosti nad situací, kdy po vás někdo chce, abyste přerušil svou současnou práci a přešel na jinou, u které máte navíc dojem, že vás do ní někdo nutí. Věřte mi, že jsem se rozhodl pro vás a váš tým, protože jsem přesvědčen, že jste podle mého názoru ten, kdo je nejvíce schopen do problému, obsaženému v těchto deskách, nejlépe a nejerudovaněji proniknout a také proto, že věřím, že vás práce na této problematice zaujme. Víte, já sám jsem od samého počátku věnoval celému projektu mimořádnou pozornost a vím, jakých výsledků během těch let tým pracující na projektu Ikarus dosáhl, ale zároveň jsem sto si představit, že studium těchto výsledků u nezaujatého člověka může vyvolávat něco podobného, jako dnes cítíte vy. Zvláště, máte-li informace, že se jedná o již uzavřený a řekněme “odstavený” projekt. Ale jsem přesvědčen, že v průběhu času, čím více se do problematiky ponoříte, tím více vás celá záležitost začne zajímat. “

Plukovník pomalu přisunul modrý fascikl po naleštěné dubové desce stolu směrem k Stevenovi a zvedl se z křesla.

“Nabízím vám spolupráci na projektu, který podle mého názoru

může pro vás být opravdu velice zajímavý a svou problematikou velice blízký. Ozvěte se mi hned, jak to uznáte za vhodné". Plukovník povstal. Steven i Ducch se zvedli z křesel. Bailey jim oběma podal ruku a zamířil ke dveřím.

"Vidím na vás, pane Aldridgi, že byste mi chtěl již v této chvíli položit mnoho otázek, ale prosím, věrte, že není otázkou mé neochoty, že vám na ně dnes neodpovím. Prosím, prostudujte si tuto stručnou zprávu a pokud potom budete mít zájem položit mi nějaké otázky, vězte, že vám je rád zodpovím. Pánové, díky za váš čas!" pronesl a zmizel z kanceláře.

Steven chvíli pozoroval dveře, za kterými plukovník tak rychle zmizel, a pak pohlédl tázavě na Ducche.

"Nemám co dodat, Stevene, samozřejmě dostanete přiměřený čas na to, abyste mohl svůj současný projekt v klidu předat týmu, který sám vyberete. A samozřejmě je jen a jen na vašem rozhodnutí, které spolupracovníky si zvolíte pro práci na novém projektu. Je samozřejmé, že to může být celý váš současný tým. Tuto alternativu jsme předpokládali jako výchozí. K celé záležitosti vám mohu ještě prozradit, že NASA na tento projekt", Ducch poklepal na modré desky jako předtím Bailey, "kdysi uvolnila prostředky, jejichž rozsah a objem mě mírně řečeno udivil a dokonce si ani nejsem jist, že bych za své kariéry už zažil takový bohatý rozpočet. Já sám o projektu Ikarus mnoho nevím, ale jistě byl pro dřívější vedení NASA vysoce prioritní, jestliže mu byla věnována taková finanční podpora."

"Stevene, známe se už poměrně dlouho", Ducch se ke Stevenovi mírně naklonil, "takže si dovolím soukromě a důvěrně po-dotknout: Jestliže si vás vyžádal sám plukovník, rozhodně bych celou záležitost nepodceňoval. Možná, se opravdu jedná o uzavřený projekt, ale kdo ví?" Sebral desky se stolu, podal je Stevenovi a tajuplně se usmál.

"Mám takový dojem, že jste právě vykročil do jednoho z nejvyšších, ne-li přímo do toho nejvyššího patra své kariéry, Stevene.

Doufám, že mě ani tentokrát nezklamete a jak je vaším zvykem, budete i v tomto případě brát schody po dvou najednou!”

Po této větě se ocitl modrý fascikl definitivně ve Stevenově ruce a on v Ducchově doprovodu zamířil ke dveřím.

3

Steven se vytrhl ze vzpomínek a vrátil se do reality své koupelny a také k vyhaslému doutníku. Vypnul rozmrzele sprchu, osušil se a zamířil do obýváku. Když si navlékal župan, zavadil pohledem o modré desky s erbem a bílým nápisem Ikarus. Prostudoval již třetí svazek tohoto projektu. Byla to vlastně série záznamů a analýz pozorování oblasti hvězdné soustavy Alfy Centauri, tehdy velmi populární hvězdné soustavy.

Aldridge se zprávou o výsledcích projektu zabýval s důkladností sobě vlastní už dva a půl měsíce. Zpočátku se fakta s každým dnem studia skládala do obrazu, jenže ten zůstával pro Stevena stále jakoby zastřen mlhou. Vůbec nechápal proč, nebo co vede plukovníka Baileyho k tomu, aby projekt oživil, jak naznačil. V nekonečném sledu stránek pokrytých čísly, technickými údaji, nákresey a schémata, Aldridge nedovedl najít důvod, který vedl Baileyho k myšlence obnovení projektu. Ať už byly výsledky jakékoliv, nedávalo mu to smysl.

Projekt byl dle Aldridgova soudu zcela důvodně ukončen a stejně jako těm, kdož jej ukončili tehdy, i jemu se zdálo, že toto rozhodnutí bylo správné - pokud mu však Bailey nehodlal sdělit nějaká nová a převratná fakta, o čemž pochyboval. Ostatně to, že se s ním plukovník od jejich první schůzky u Ducche zkontaktoval pouze jednou, a to, že mu takřka beze slova předal druhý fascikl, v něm rozhodně nevyvolávalo pocit, že by se s projektem Ikarus dělo něco nového.

Pomalou, ale jistě, v něm dozrávalo rozhodnutí takzvaně “zatlačit na pilu” a pana plukovníka donutit k větší sdílnosti. Takhle si

připadal poněkud podvedený. Za celou tu dobu nedostal nic, co by pomohlo vlít trochu chuti do studia uzavřeného projektu "Ikarus". Na konci druhého svazku už byl z věčného čtení výsledků dost unavený ale stále doufal, že přijde něco, co ho povzbudí. Stačil by náznak. Místo toho mu byl lakonicky doručen třetí svazek. Bailey se tentokrát ani neobtěžoval mu jej předat osobně. Žádný komentář, žádný náznak budoucnosti, nic... studujte, pane Aldridgi, studujte.

Steven odvrátil zrak od desek, zapálil si nový doutník a šel si vařit kávu. U zrcadla na předsíni ho přepadl dojem, že ve svém bytě potkal podivuhodně zanedbaného chlapa a to ho přimělo najít holicí strojek, který se válel na telefonním stolku mezi ponožkami a zbytkem něčeho, co kdysi byla kytky v květináči. Došel do kuchyně, dal vařit vodu a začal se holit.

"Já ti zavolám, Bailey, a piš si, že budu chtít vědět, o co tu jde", říkal si v duchu, když si přejížděl strojkem po tváři. "Jinak s tím praštím"!

3 PŮLNOC

1

Loreen vypnula televizi. Chvilku prázdně hleděla do vyhaslé obrazovky a až pak si uvědomila, že vůbec netuší, o čem film byl. V místnosti se vznášela ležatá oblaka cigaretového kouře, která horký vzduch proměnil v takřka nedýchatelný šedivý polštář, pohupující se nad pohovkou. Mechanicky vstala a rozepla si blůzu u krku. Přešla pokoj a otevřela okno. Venku panovalo ticho.

Od doby, co od Adridgee odešla, bydlela v tomhle malém bytě, který jí půjčila Liff, kamarádka z dětství. Původně ho měla pronajmout nějaké dvojici novomanželů. Když se však dozvěděla o tom, že Loreen se odstěhovala od Stevena, pronájem zrušila a nenechala se od Loreen přesvědčit, že má kam jít.

Liff byla bezvadná. Patřila mezi lidi, kteří jsou příjemným partnerem i pro rozmluvy v období nečasu a starostí. Uměla poslouchat a nikdy nikomu nevnucovala své představy o tom, jak se má co dělat nebo řešit. Možná se to lidem, kteří ji tak dobře jako Loreen neznali, zdálo málo, ale ona to uměla ocenit a měla za to Liff ráda.

Ačkoliv se Loreen podařilo v poměrně krátké době byt při-

jemně zařídit podle svého a nic jí de facto nechybělo z toho, co po-třebovala, doléhal na ni často v pozdních hodinách pocit osamění. A ona skutečně byla sama.

Ne, že by se nenašel muž, který by o ni měl zájem, to naopak, ale spíše to bylo tím, že nebyla z těch, co tak lehko a rychle za-pomínají a také proto, že kdesi hluboko v jejím nitru žila ještě na-děje, že se jejich vztahy se Stevenem vyřeší jinak než rozvodem.

Odmítala uvěřit tomu, že po tolika letech se jejich citová pouta nadobro zpřetrhala. Zнала se se Stevenem od střední školy. On chodil o ročník výš a jejich láska a vzájemné porozumění tehdy bylo terčem obdivu nejednoho spolužáka.

Když se po ukončení studií vzali, vypadalo to dlouho, že jsou opravdu sehraný pár, který nebude mít vážnější problémy, jaké potkaly jiné obdobně vzniklé páry z jejich okolí. Jejich vztah se Stevenem se zdál takřka ideální, až na malou chybičku.

Během let, kdy Steven pracoval pro NASA a Loreen vedla vlast-ní právnickou firmu, věnoval Aldridge stále více času své práci, která se mu stala koníčkem. Začal zaplňovat byt stále rozleh-lejším a výkonnějším počítačovým vybavením, které potřeboval, aby se mohl své práci věnovat i doma. Dní a posléze hodin, které dříve trávili spolu na výletech a výpravách za uměním, ubývalo. A tak se čím dál tím více Loreen zdálo, že se se Stevenem od sebe vzdalují. A byla to zřejmě pravda. Obory, ve kterých praco-vali, se různily, společných témat ubývalo.

Bylo jasné, že Steven stále více a více času tráví ve svých úva-hách a plánech a místo toho, aby se ve vzácných chvílích volna věnoval jí, respektive jejich vztahu, odcházel kamsi do studoven a trávil zbylý čas prací a sáhodlouhými odbornými diskusemi s kolegy. Nekonečné hodiny vysedával u svého počítače, který Loreen začala nenávidět přímo úměrně času, který u něj Steven trávil.

V přechodných obdobích, kdy Loreen sama sobě vysvětlova-la, že Steven ty hodiny po práci, strávené s kolegy a prosezené

u počítače potřebuje k životu, se dokázala cítit relativně spokojeně a snad i vyrovnaně. Jenže ona klidná období se stále zkracovala a zkracovala.

Steven na její naléhání, aby své hodiny takto strávené zredukoval, reagoval většinou velmi neústupně a přesto, že se hádali zřídka, v těchto chvílích docházelo k hádkám o to prudším. Jakoby se v nich vzájemné rozpory celou tu dobu, kdy byli šťastní, kumulovaly, aby v oněch chvílích mohly vytrysknout na povrch co nejprudčeji.

Problémy rostly, nemizely a tak postupně a neodvratně nadešlo znovu období hádek. Takové cykly se pak opakovaly ve stále kratších intervalech a ať už jejich problémy pramenily jen z uvedených důvodů, nebo byly příčiny daleko hlubší a komplikovanější, neodvratně se přiblížil onen den, kdy to Loreen nevydržela a rozhodla se odejít.

Steven se jí v tom nepokusil zabránit. Snad to bylo zčásti pocitem ukřivděnosti, možná uraženosti. Oběma bylo v podstatě jasné, že jednájí nerozvázně a že existuje rozumné řešení krize, ve které se ocitli, ale zřejmě jakási dětinská hrdost tenkrát nedovolila ani jednomu ustoupit a tak se Loreen ocitla v bytě u Liff a Steven sám v opuštěné posteli jejich ložnice.

Doba, ve které se dětská hrdost postupně vytrácela, plynula pomalu a přešla v čekání na první smířčí krok toho druhého. Loreen si jednu dobu myslela, že k bolestnému procesu, který u nich probíhal, možná nemuselo dojít, kdyby měli děti. Jenže Steven po dětech netoužil a jí bylo jasné proč. Možná se pletla a mohlo to s dětmi být ještě horší a bolestnější než bylo.

Nakonec dospěli ke kompromisu v podobě oddechového času. I když se v podstatě rozumně a v klidu dohodli, realizace jejího dočasného odchodu už tak klidná zdaleka nebyla. Bolely ji vzpomínky na tu chvíli. A bolest se vracela také pokaždé, kdy si na to vzpomněla. Steven na tom nebyl líp. Tím si byla jistá.

Telefonovali si, ale po vyřešení triviálních, běžných záležitostí

nastávalo zpravidla vyčkávané ticho, které nikam nevedlo. Steven ji často volal a často ji zval na večeri nebo do kina. Jenže nikdy asi nevzal s sebou dost rozvahy, v klidu mluvit o tom, co bude dál. Loreen mu v tom nepomohla. Nakonec on byl muž a bylo na něm, aby projevil zájem nejen pozváním do kina. U tohoto stavu věci zůstalo. Uběhly týdny, první měsíc, druhý, třetí.

Jakmile se Loreen zdálo, že kouř vyvanul a vzduch v pokoji se stal dýchatelným, zavřela okno. Pátý týden už vězela v úmorně nudném soudním případě, který se nekonečně vlekl, a co bylo nejhorší, nezdálo se, že by bylo vidět konce.

Jednalo se o spor dopravní firmy Atlas Trans s jinou, nově vzniklou firmou, kterou si založil pan Eduard Kopelson, bývalý spolumajitel této firmy. Problém vznikl tím, že si pan Kopelson nepřiliš legální cestou přetáhl zákazníky ze staré firmy do své nové. To se pochopitelně nelíbilo jeho bývalým kolegům a podali na něj žalobu. Bylo na Loreen, jako právníkovi, spor rozhodnout.

Případ se během těch několika týdnů natolik rozměnil do stovek výpovědí a prohlášení, že se z něj stalo klubko takřka nerozmotatelné. Finanční výlohy postižené firmy přitom narůstaly do rozměrů, které, jak se jí zdálo, už jistě převýšily ztrátu, která postiženému podniku vznikla díky neférovému činu jejího původního spolumajitele.

Loreen přešla k malému stolku v rohu místnosti, kde zpravidla pracovala a kde také stál její počítač. Rozsvítila lampičku. Unaveně se dotkla rozložených papírů na desce stolu, posadila se a zapnula počítač. Na zítřejší den si měla ještě něco připravit, ale když chvilku hleděla na popsané papíry před sebou, jen se odevzdaně opřela do židle, protřela si oči a zůstala strnule zírat před sebe. Začínalo jí být jasné, že ani přestávka u televize či další šálek kávy jí už nepomohou se soustředit na práci.

Vždycky, když byla nucena pracovat dlouho do noci, vzpomněla si na Stevena. Nebyla schopna nikdy pochopit, jak on mohl tak

systematicky a výkonně pracovat i pozdě v noci a to i po několik týdnů a v průměru spát jen tři hodiny denně. Ona byla po každé pracovní noci totálně rozhozená a trvalo dva nebo tři dny, než se její biorytmus vrátil do správných kolejí.

4 IKARŮV PÁD

1

Telefon ještě nestačil podruhé zazvonit, když jej Bailey zvedl.“

“Promiňte, pane plukovníku, tady Steven Aldridge. Právě jsem dočetl poslední svazek dokumentů, který jste mi dal. Nerad vás obtěžuji, ale slíbil jste mi, že mohu kdykoliv zavolat, až svazek dočtu, mohl bych s vámi mluvit co nejdříve?”

“Chcete snad naznačit, že ve vás ona záležitost vzbudila takovou zvědavost, že jste tak nedočkavý?”

“Hm, no abych přiznal, není to přesně řečeno.”

“Rozumím, pane Aldridgi, nemusíte nic říkat. Myslím, že vím, co vám tak vrtá v hlavě. Dobrá, navrhuji schůzku zítra v deset večer u mě. Adresu lehko zjistíte u slečny Dawningové, mé sekretářky. Budu vás očekávat.”

“Rozumím, pane, a ještě jednou se omlouvám.”

“V pořádku.” Plukovník zavěsil a chvíli hleděl na hodiny. Na jeho tváři se pomalu ale jistě rozprostřel spokojený úsměv. Potom

konečně zhasl lampu a zamířil do ložnice.

2

Steven prokličkoval davem, neustále proudícím po chodníku, a přešel ulici. Jeho BMW se tísnilo mezi dvěma dalšími auty tak, že se dotýkalo jejich nárazníků, což ho, mírně řečeno, rozladilo.

“Krucifix,” ulevil si a otevřel dveře vozu. Usadil se a vsunul klíčky do zapalování. Motor hladce naskočil. Zařadil zpátečku a sešlápl pomalu plyn. Vůz se mírně v zadní části nadzdvihl a blatník zaskřípěl. Přidal plyn. Modrý Rower za ním se pohnul.

“Ještě že nemá zabrzděno!” Přidal plyn. Rower se sice rozkymácel, ale pohyboval se. Stejným způsobem se Aldridge zbavil předního vozu a pak vyjel do ulice. Přesto, že bylo po deváté večer, byly ulice takřka neprůjezdné, takže většinou jel jen krokem a co chvíli řady aut stály a nepohybovaly se vůbec. Steven sice počítal s tím, že ho provoz na silnicích zdrží, ale přesto co chvíli pohlížel na hodinky.

Konečně se vymotal z hlavní třídy a odbočil na Mark Avenue, vedoucí do vilové oblasti kde plukovník Bailey bydlel, a silnice se uvolnila. Tady byl skoro sám, zaregistroval jen dva nebo tři vozy v protisměru. Sešlápl chutě plyn a vůz svižně zrychlil. Za náměstím, u Wilsonova pomníku, zahrnul vpravo a mezitím, co projížděl mezi prvními vilovými domy, vzpomínal na popis cesty, který mu dala Baileyho sekretářka a který se touto dobou nacházel někde v jeho kanceláři na stole, kde ho zapomněl. Naštěstí první ulice, kterou křižoval, byla 55 avenue, tedy ta s číslem, které si lehkou zapamatoval. Odbočil vpravo a minul mocný dub, který tu působil v poměru s ostatními mladými stromky jako obr mezi trpaslíky. Záhy odbočil znovu vpravo a začal počítat vily.

Jak mohl ve tmě zahlédnout, byly to vskutku velmi luxusní vily. Živé, vysoké ploty, bílé šterkované chodníčky a udržované stromky a keře před decentně osvětlenými schodišti už jen

dokreslovaly dojem ležérní elegance, se kterou byla většina z nich postavena. S trochou hořkosti si Aldridge vzpomněl na svůj neuklizený byt a věčně rozbitý výtah, který mu lezl na nervy.

“Čtrnáct, patnáct,” počítal ve tmě probleskující vilky. Odbočil vlevo do úzké uličky mezi vilami. Koutkem oka ještě stačil zahlédnout matně osvětlenou cedulku se jménem ulice a světlá vozu jedoucího za ním. Trochu ho to překvapilo, protože měl už notnou chvíli dojem, že je na silnici sám. Možná, že vůz vyjel z garáže některé vilky, uvažoval.

U třetí vily sjel k chodníku a zastavil. Pohlédl na číslo u branky, vypnul motor a vystoupil. Plukovníkova vila se nevymykala z honosnosti ostatních. Steven zamířil přes chodník k začátku cestičky, lemované živým plotem a vedoucí k vilce. Než na ni vkročil, krátce pohlédl na silnici, po které přijel. Auto, které předtím zahlédl, zmizelo. Zřejmě odbočilo a on si toho při hledání plukovníkovy vily nevšiml. Chodniček, který se mírně stácel, dělal udržovaný, nakrátko střižený trávník. Aldridge otevřel branku a vykročil po něm. Došel svižně k vilce, u vchodu se zastavil a zazvonil.

Zprvu předpokládal, že zaslechne zabzučení, nebo nějaký podobný zvuk, neklamně svědčící o elektronickém ovládní dveří, ale kupodivu se nestalo nic. Po chvílce váhavého čekání zazvonil znovu. Konečně se za dveřmi ozval nějaký šramot a jemu došlo, že je to zřejmě plukovník sám, kdo mu jde otevřít. Cvaknul zámek, dveře se pootevřely a Steven poznal, že se nemýlil. Bailey stál v setmělé, jen spoře osvětlené chodbě. Mohl ho jen matně identifikovat podle siluety, kterou vykreslovalo nažloutlé světlo, vycházející odněkud z nitra chodby za ním.

“Pojďte,” sykl plukovník naléhavě polohlasem. Bylo to trochu podivné uvítání. Aldridge nicméně poslušen naléhavosti výzvy spěšně vstoupil do chodby a tiše vyčkal, až plukovník zavře dveře. Teprve když cvaknul dvakrát zámek, a plukovník mu stiskl ruku, zaslechl jeho obvyklý hlas.

“Promiňte mi mou strohost v uvítání, mám své důvody proč nevystavovat příchozí zájmu svého okolí. Pojdte, prosím, dál.”

“Chápu,” odpověděl Steven i když po pravdě řečeno nechápal vůbec nic a vlastně si nedovedl ani představit jediný důvod proč by měl plukovník své návštěvy tajit okolnímu světu. Bailey jej vedl chodbou, ve které svítila jediná lampička a k tomu ještě její stínítko bylo posunuto tak, aby světlo dopadalo směrem ke dveřím jen málo. Zřejmě to udělal Bailey, když šel otevřít dveře, neboť nyní, když lampičku míjeli, stínítko jednoduchým, zdálo se, že navyklým pohybem narovnal. Ocitli se v příjemné čtvercové vstupní hale, jejíž dominantou byl veliký, asi tak dva metry vysoký fíkus s bohatstvím kopinatých listů. Na zemi ležel tmavý, kožešinový koberec bez vzoru. Dva rohy haly zabírala starodávná rozložitá křesla, mezi nimiž stálo skříňové akvárium. Stěny pokrývalo množství obrazů, spoře osvětlených paprsky zářivky z akvária. Podél levé stěny stoupaly dřevěné masívní schody, vedoucí do patra. K nim nyní zamířili.

“Jistě je vám, pane Aldridgi, na první pohled jasné, že si na novodobý bytový styl nepotrpím.” Bailey mu pokynul, aby šel první do schodů.

“Abych pravdu řekl, věřím tomu, co se léta osvědčilo a uchoválo si kvalitu. Tohle,” pokynul rukou přes zábradlí schodiště směrem k obrazům v hale pod nimi, “jsou originály, včetně koberce. Žádné napodobeniny. Možná se divíte, ale nejsou to žádní velcí mistři, takže možné spekulace o mých závratných příjmech směle opusťte, je to jen pečlivě udržované průměrně cenné dědictví.”

Při těchto slovech vyšli do patra a krátkou chodbou vstoupili do Baileyho pracovny. Pokud se dalo říci, že hala dole na Stevena působila příjemně, pak o pracovně to platilo dvojnásob. Rozsáhlé knihovny z masívního, tmavého, lakovaného dřeva zakrývaly dvě protilehlé stěny až ke stropu a třetí stěnu skoro celou zabírala historická mapa světa v tlustém zlaceném rámu, jaké byl Steven zvyklý vídat jen v muzeích. Pod oknem, zakrývaným nyní těžkým